

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobkyně: U. K.**, zastoupena JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou, se sídlem Dřevařská 25, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2004, č. j. 56 Az 59/2003 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 765/LE - L11 - PA01 - 2003 ze dne 17. 7. 2003 byla žádost o azyl žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatelka vstoupila na území České republiky dne 13. 10. 2001 a od té doby zde nepřetržitě pobývala, měla možnost se zde svobodně pohybovat, ale o azyl požádala, až když byla po kontrole orgány cizinecké policie umístěna v Z. p. z. c. v P. Dne 10. 5. 2003 jí bylo uloženo správní vyhoštění z území České republiky. Skutečnosti, které uvedla ve své žádosti o azyl, jí byly známy již dříve a v podání žádosti o azyl jí nebránily žádné objektivní překážky. Žalovaný tak dospěl k závěru, že stěžovatelka dne 26. 11. 2003 požádala o azyl s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohla požádat o udělení azylu dříve.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Brně. V ní a zejména v jejím doplnění namítala porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), určující povinnosti žalovaného v průběhu správního řízení a dále porušení § 12 a § 91 zákona o azylu a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Konkrétně zejména napadla skutečnost, že nedošlo k meritornímu posouzení její žádosti a zohlednění principu „non-refoulement“ v jejím případě.

Rozsudkem krajského soudu označeným v záhlaví byla žaloba stěžovatelky zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Zároveň konstatoval, že žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud stěžovatelčinu žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou. Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 11. 11. 2004 a ta jej napadla kasační stížností dne 12. 11. 2004.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení rozsudku krajského soudu, přičemž uvádí, že rozhodnutí žalovaného nevyplývá ze zjištěných podkladů. Dále uvádí, že nedošlo k objektivnímu zjištění skutkového stavu, které bylo nahrazeno domněnkami a úvahami. Rozhodnutí žalovaného považuje stěžovatelka za rutinní a překračující meze správního uvážení. Konstatuje, že v jejím případě je dána obava z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Výslovně pak stěžovatelka uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy, a plně odkazuje na správní spis. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatelka namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělila sama stěžovatelka. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatelky postupoval, přičemž ze spisu není patrno, a stěžovatelka to ani netvrdí, že by byla jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezována při sdělení důvodů azylu, jež sama uplatňovala. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující.

Podle § 16 odst. 1 písm. k) se žádost o azyl zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže cizinec podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo vydání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. Ze stěžovatelčiných výpovědí i obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že podmínky uvedené v citovaném ustanovení zákona o azylu byly zcela splněny a nebylo tudíž nezbytné provádět další dokazování. Nejvyšší správní soud neshledal, že by rozhodnutí žalovaného bylo podloženo domněnkami nebo úvahami, neboť toto vycházelo ze zcela objektivních skutečností, jakými jsou datum příchodu stěžovatelky na území České republiky, datum žádosti o azyl, skutečnost, že byla umístěna v Z. p. z. c. v P. za účelem realizace správního vyhoštění a povaha důvodů, které v žádosti uvedla a které tudíž musela znát po celou dobu pobytu na území republiky. V daných souvislostech pak nelze hovořit o zneužití správního uvážení žalovaným, jelikož tento toliko aplikoval správnou právní normu, pro jejíž aplikaci byly bezezbytku splněny podmínky. Krajský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil. Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

K dalším stěžovatelčiným námitkám pak zdejší soud uvádí, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona (k tomu srov. rozsudek publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS). Jelikož ani sama stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nezpochybnila aplikaci § 16 odst. 1 písm. k) na svůj případ, nelze žalovanému vytýkat, že se podrobně nezabýval případnou existencí důvodu pro udělení azylu podle § 12 tohoto zákona, neboť by to bylo nadbytečné.

Pokud dále stěžovatelka s odkazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvrdí, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné, pak i tato námitka je sice přípustnou, neboť směřuje proti přezkumu, jak jej provedl krajský soud, není však důvodnou. Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí Krajského soudu v Brně je srozumitelné a netrpí ani nedostatkem důvodů rozhodnutí. Pokud soud došel k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, přičemž jak rozhodnutí žalovaného tak soudu je podrobně odůvodněno, Nejvyšší správní soud nemá, čeho by mu vytknul. Ani tato stěžovatelčina námitka tedy není důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu